

Sygn. akt VI Ka 203/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Barbara Żukowska

SO Andrzej Tekieli

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2013 r.

sprawy **A. B.**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk

z powodu apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Kamiennej Górze

z dnia 15 lutego 2013 r. sygn. akt VIIIK 76/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. B. uznając apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych.

Sygn. akt VI Ka 203/13

UZASADNIENIE

A. B. został oskarżony o to, że w dniu 5 kwietnia 2012 roku, w K., woj. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przekroczył dozwoloną prędkość obowiązującą na terenie zabudowanym i jadąc z nadmierną prędkością większą od 70 km/h potrafił pieszego przechodzącego przez jezdnię W. M., który w wyniku zderzenia z pojazdem doznał obrażeń w postaci urazu czaszkowo-mózgowego ze złamaniem kości sklepienia i podstawy czaszki z ogniskami stłuczenia mózgu, mostu i pnia mózgu z rozerwaniem mózdzku z następową neurogenną niewydolnością krążeniowo- oddechową, skutkującą jego zgonem, tj. o czyn z **art. 177 § 2 k.k.**

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Kamiennej Górze, wyrokiem z dnia 15 lutego 2013r. w sprawie VIII K 76/13:

1. A. B. uznał za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, to jest czynu stanowiącego występki z art. 177 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk wymierzył wobec A. B. karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec A. B. kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata,
3. na podstawie art. 73 § 1 kk A. B. oddał w okresie próby pod dozór kuratora,
4. na podstawie art. 42 § 1 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec A. B. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat,
5. na podstawie art. 43 § 3 kk nałożył na A. B. obowiązek zwrotu do właściwego miejscowo Starostwa Powiatowego, dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych; do chwili wykonania obowiązku, okres na który orzeczono zakaz nie biegnie,
6. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec A. B. obowiązek zadośćuczynienia w części za doznaną krzywdę, zasądzając od niego na rzecz S. M. kwotę 5000 (pięć tysięcy) złotych,
7. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił A. B. od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym nie wymierzył mu opłaty.

Powyższe orzeczenie, w części dotyczącej orzeczonej kary zaskarżył oskarżony. Zakwestionowanemu wyrokowi zarzucił on rażąco niewspółmierną surowość kary wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat, tj. w nadmiernym wymiarze, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, zwłaszcza w postaci wyjaśnień oskarżonego jak również okoliczności odnoszące się do warunków i właściwości osobistych oskarżonego oraz jego dotychczasowa niekaralność, wskazują, że wymierzenie oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na krótszy okres, tj. 3 lat będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, w szczególności uczyni zadość funkcji prewencyjnej, a nadto może odegrać właściwą rolę wychowawczą, a także będzie przestrożą dla innych młodych kierowców.

Stawiając powyższe zarzuty, autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest niezasadna i to w stopniu oczywistym.

Należy podkreślić, że złożona apelacja jest oczywiście bezzasadna (vide: art. 457 § 2 k.p.k.), jeżeli w sposób oczywisty brak jest wątpliwości, co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone wart. 438 k.p.k. oraz wart. 439 k.p.k., a nadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 k.p.k. Apelacją oczywiście bezzasadną jest taka, której bezpodstawność, niezasadność nie budzą wątpliwości. Zasadność apelacji wiązać należy bowiem z oceną trafności uchybień, jakie w niej zostały podniesione. Wskazane powyżej okoliczności, uzasadniające określenie przedmiotowej apelacji za oczywiście bezzasadną, niewątpliwie zostały poprawnie ocenione przez Sąd I instancji w zakresie wymiaru kary (vide: F. Prusak: "Komentarz do kodeksu postępowania karnego", Wyd. Prawnicze, Warszawa 1999 r., s. 1446, teza 17, P. Hofmański: "Kodeks postępowania karnego, komentarz", Wyd. CH. Beck, Warszawa 1999 r., s. 857, teza 9, W. Grzeszczyk: "oczywista bezzasadność kasacji w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego" opubl. w Prok. i Pr. z 2002 r., z. 11, poz. 153 - t. 1, R. Stefański: "Rozpoznawanie kasacji na posiedzeniu" opubl. w Prok. i Pr. z 2001 r., z. 2, poz. 62 - t. 2, S. Zabłocki: "Nowela k.p.k. z 20 lipca 2000 r. Komentarz", Wyd. ABC Warszawa 2000 r. - kom. do art. 535 k.p.k., teza 15, S. Zabłocki: "Kodeks postępowania karnego Komentarz" pod red. Z. Gostyńskiego, Wyd. ABC, Warszawa 1998 r., tom II, kom. do art. 535 k.p.k., teza 8, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2001 r. w sprawie o sygn. IV KKN 578/00, opubl. w OSNKW z 2001 r., z. 5-6, poz. 49). Biorąc pod uwagę fakt, iż do zastosowania instytucji określonej wart. 335kpk, niezbędne jest spełnienie następujących przesłanek: zgoda oskarżonego jako wyraz akceptacji uzgodnionej kary oraz środków karnych, występku zagrożony karą nieprzekraczającą 10 lat pozbawienia

wolności, niebudzące wątpliwości okoliczności popełnienia przestępstwa, postawa oskarżonego wskazująca, że cele postępowania zostaną osiągnięte, może być to chęć naprawienia szkody, skrucha, zadośćuczynienie za krzywdę moralną, należy stwierdzić, że niewątpliwie powyższe przesłanki zostały spełnione. W ocenie Sądu Okręgowego, nie zasługuje na uwzględnienie argumentacja oskarżonego, że działając pod wpływem stresu wywołanego postępowaniem wyraził zgodę na modyfikację wcześniej uzgodnionej oskarżycielem publicznym kary, w tym środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Akceptacja wniosku musi być w pełni dobrowolna, oświadczenie woli musi być niewadliwe, złożone osobiście lub pisemnie bądź do protokołu przesłuchania, a zatem w tej sytuacji wykluczony jest podstęp. Nie jest możliwe zastąpienie jej przez oświadczenie obrońcy (por. Grzegorzczuk, Tylman, Polskie postępowanie, s. 693; E. Kruk, uwagi, s. 44; por. wyr. SN z 17.5.2002 r., III KK 106/02, Legalis). W związku z powyższym, w przekonaniu Sądu Okręgowego, oskarżony w pełni świadomie przyjął warunki poniesienia odpowiedzialności, pomimo tego, że zostały one zmodyfikowane.

Odnosząc się do środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego na podstawie art. 42§1 kk w zw. z art. 43§1 kk, w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji poprawnie ocenił wszystkie okoliczności wpływające na jego wymiar.

Przede wszystkim wskazać należy, że podniesione w zarzucie okoliczności związane z warunkami i właściwościami osobistymi oskarżonego i jego dotychczasowa niekaralność nie mają pierwszorzędowego wpływu na wymiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Istotną rolę, co dostrzegł Sąd Rejonowy dając temu wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (str. 7 uzasadnienia) odgrywają tutaj: waga i sposób naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a co za tym idzie stopień zagrożenia tego bezpieczeństwa dla pozostałych uczestników ruchu drogowego, a także skutek zachowania się oskarżonego. Oskarżony A. B. kierował samochodem osobowym marki V.. Jadąc tym samochodem w terenie zabudowanym, co należy podkreślić, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, rozwinął w centrum miasta, w obrębie skrzyżowania, przy sklepie (...) prędkość większą niż 70 km/h. Potrafił przechodzącego przez jezdnię pieszego W. M., który w wyniku doznanych na skutek potrącenia obrażeń poniósł śmierć.

Niewątpliwie zatem waga naruszonych umyślnie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i najtragiczniejszy z możliwych skutek nie pozwalały w realiach niniejszej sprawy na określenie wymiaru środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów w ruchu lądowym w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. A taka sytuacja miałaby miejsce, gdyby Sąd Okręgowy zaakceptował postulowany przez skarżącego 3 letni zakaz.

Należy ponadto uwzględnić, że oskarżony jest osobą bardzo młodą o niewielkim stażu jako kierowca. Z tego tytułu nie można wyciągać zbyt daleko idących wniosków z incydentalności jego zachowania. Wręcz przeciwnie, względy szczególnie, jak i ogólnoprewencyjne wymiaru kary, nakazują orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w takim wymiarze, że działał odstrasżającą zarówno dla samego oskarżonego, jak i wszystkich osób biorących udział w ruchu drogowym.

Podniesione w apelacji okoliczności związane z dotychczasowym życiem oskarżonego i jego właściwościami wskazują właśnie na incydentalność jego przestępczego zachowania i dają podstawy przypuszczać, że w przyszłości nie wejdzie on ponownie w konflikt z prawem. Stąd też orzeczony środek karny pozostaje jedyną realną dolegliwością, która osobiście dotknie oskarżonego.

Rażąca niewspółmierność kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk zachodzi wówczas, gdy orzeczona kara bądź suma zastosowanych kar i środków karnych wymierzonych przez Sąd za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych lub wychowawczych, jakie ma uczynić w stosunku do osoby skazanej. Innymi słowy, tylko wtedy można uznać, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona, jeżeli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. W związku z tym, zmiana kary w instancji odwoławczej może następować wyłącznie wówczas,

gdy orzeczona kara nie daje się zaakceptować z powodu różnicy między nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej, rażącej. Taka sytuacja w ocenie Sądu Odwoławczego w niniejszej sprawie nie następuje.

Odnosząc się do zmodyfikowanego na rozprawie zarzutu apelacyjnego dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych spowodowanego uwzględnieniem przez Sąd I instancji wadliwej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego i wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, stwierdzić należy, iż Sąd Odwoławczy nie podziela tego zarzutu ani ferowanego na jego podstawie wniosku. Pamiętać trzeba, iż zadaniem Sądu Okręgowego, jako sądu odwoławczego nie jest dokonywanie po raz kolejny oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, ta została bowiem dokonana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Kontrola odwoławcza polega „jedynie” na sprawdzeniu trafności ustaleń faktycznych i wniosków z nich wyprowadzonych oraz poprawności stosowania przepisów proceduralnych i prawnomaterialnych przez Sąd rozpoznający sprawę. Nie dostrzegł Sąd Odwoławczy jakiegokolwiek błędu ani w sposobie procesowania przez Sąd I instancji, ani w trafności jego ustaleń i wniosków co do sprawstwa i winy oskarżonego A. B. w zakresie zarzucanego mu i przypisanego zaskarżonym wyrokiem czynu z art. 177§2 kk. W szczególności nie dostrzegł Sąd Okręgowy wskazanych przez obrońcę oskarżonego wadliwości opinii biegłego W. C., których istnienie w myśl art. 201 kpk dałoby asumpt do dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii w sprawie.

Z tych wszystkich względów zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy.

Mając na uwadze treść przepisów art. 636§1 kpk i art. 11 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 50 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowania odwoławcze.